Crònica Local

Parlem?

Vicenç Morando i Tarrés

No hi ha consecució humana sense dificultats, ni ànima que les resisteixi amb pau i tranquil.litat, quan esdevenen còniques, o costerudes de resoldre. Fa mesos, i arran d'una visita emmarcada dins d'allò que s'anomena *vida social*, i que cadascú de nosaltres suposo que cultiva amb més o menys èmfasi –menys en el meu cas- el cronista es va permetre la llicència d'exposar-los la decebedora impressió que havia tingut, durant l'estada en un dels pisos de l'obra social de *"La Caixa"*. Potser per això, no em ve de nou el que un nombre gens desdenyable d'inquilins comenci a fer saber, a través dels mitjans de comunicació, que no tot són flors i violes en aquesta versió apòcrifa dels motels de carretera nordamericans; mentre que, per altra banda, em continua sorprenent que la mateixa entitat d'estalvi que ha estat al darrera de projectes de referència en l'àmbit de la divulgació cultural i la restauració arquitectònica o patrimonial, com els representats pel *Cosmocaixa* o el *Caixafòrum*, pugui acceptar, salvant totes les distàncies que imposa l'àmbit, la magnitud i els objectius de la iniciativa que ens ocupa, un bunyol d'aquesta categoria, que no respon en absolut als criteris de qualitat que l'empresa s'aplica en d'altres àrees d'actuació, i que taca, sense contemplacions, la seva imatge corporativa, amb la força de les evidències quotidianes.

Els llogaters de la Plana Est -que potser hauran d'acabar creant una associació de veïns- han començat a agrupar-se en una comunitat virtual, batejada amb el nom de *sitgesprotec*, i que ha trobat a la xarxa d'internet un mitjà excel.lent per a deixar constància dels seus neguits (http://sitgesprotec.wordpress.com). L'impulsor, i portaveu del rosari de dissorts, és Robert Massana, el sitgetà que va pujar al cim del Cho-Oyu, i que sembla enfrontar-se, ara, a un repte de duresa semblant o superior, si fem cas a les seves enraonades queixes, quan es refereix a la necessitat fonamental de trobar interlocutors eficients, que permetin resoldre amb celeritat uns problemes que s'extenen per les zones comunitàries, sovint sotmeses als efectes de la meteorologia, la porta del pàrquing, els -diguem-ne- jardins interiors, o la gestió dels comptadors, a més dels petits detalls de tota mena, inherents i comprensibles en les obres noves. A les preocupacions col.lectives, s'hi afegeix una complicació administrativa, com és la de poder constituïr-se com a comunitat de llogaters, amb la intenció de fer encaix en un marc legal que posa les coses difícils a les queixes formulades en grup, i només respon a les que es plantegen a títol individual.

En el rerafons, dos arguments que poden servir per a reflexionar-hi. Primer: La complicada posició de l'Ajuntament, erigit en mitjancer que té l'obligació ètica d'escoltar als veïns, tot i que, hores d'ara, només pot pressionar a la propietat des del seu paper d'instigador d'una promoció, cedida a la responsabilitat d'un privat, en el benentès que resta pendent d'una segona fase a l'antic camp de Pins Vens, que seria bó que no menystingués les lliçons de la primera, abans de posar-se en marxa. Segon: Tal i com està el preu de la vivenda a Sitges, tenen dret a queixar-se els estadants d'uns pisos pels quals es paga de lloguer, si fa no fa, una tercera part del preu de mercat? Servidor creu que si, sempre i quan, sobre el paper del contracte, hagin quedat absolutament definides les obligacions i responsabilitats mútues dels signants. És ben cert que, malgrat el que han exposat els inquilins de *"La Caixa"*, un munt de sitgetans voldrien tenir, o haver tingut, la fortuna de viure en un habitatge assequible com els que ara són motiu de queixa, la qual cosa no eximeix que els qui han estat agraciats pel bombo informàtic d'aquella rifa de despatx, no puguin demanar, fins on els seus drets ho permetin, que es compleixin els compromisos adquirits, perquè un compromís no té preu. Amb tot, assolir en condicions molt avantatjoses un dret fonamental, com és el d'un pis al nostre municipi, no hauria de propiciar la condescendència vers allò que no respongui a un mínim exigible, perquè sinó, a compte de la cançoneta perversa del *per-aquest-preu-què-vols* acabarem oferint vivendes en mòduls prefabricats sense dret a queixa, perquè són a Sitges. Sigui com sigui, que quedi clar que cada casa és un món, cada llogater un misteri, i que aquesta secció posa la mà al foc per ben poques coses.

Més singular és l'assumpte del mercat nou, paradigma de tot allò que mai no s'hagués hagut de fer i va fer-se, veritable torre de babel burocràtico-administrativa, construïda amb farinetes de ciment, segons diuen els experts, i patata calenta per a qualsevol responsable que s'hi fiqui amb la voluntat de reformar-lo. I és que, sens dubte, és difícil trobar un edifici on conflueixin tantes complicacions legals i materials a l'hora. En conseqüència, més enllà del dineral que pugui costar l'ambiciosa proposta -al qual cal afegir-hi uns extemporanis 700 mil euros per a resoldre la *carbonatació* del ciment de l'estructura- cal tenir un cert valor per a ficar-se en un trencaclosques de primera divisió, on ha calgut conciliar els interessos de prop de 140 propietaris, afectats per una reforma que deixarà les coses millor del que estaven -costa poc- però que es farà esperar més del desitjable. De moment, els paradistes perdran la temporada d'estiu, quan en el seu dia fou gairebé condició *sine qua non* en la negociació poder obrir al Juliol, i el més calent és a l'aigüera. Estava escrit que el destí del mercat cauria damunt les espatlles dels gestors municipals, més tard o més d'hora. Com tots vostès saben, per a qui signa la piqueta ha fet curt. M'ho miro i penso en si paga la pena rebentar-ho tot per a reformar-ho, en si cal donar una segona oportunitat a una andròmina que ha merescut sempre l'enderroc. Ara resulta molt fàcil dir-ho, i és obvi que, d'haver-se plantejat *tabula rasa*, les molèsties i el pressupost haguéssin augmentat en progressió geomètrica, tot foragitant les pretensions dels possibles inversors.

L'Ajuntament ha esdevingut el promotor d'una obligada, necessària, imprescindible reforma, que es realitza en un espai del qual la institució en serà amb prou feines posseïdora d'un cinquanta per cent, un cop finalitzin els treballs. En aquesta cursa de fons hi ha hagut des de propietaris emprenyats, fins a empreses que semblen no haver complert amb d'altres propietaris, no menys emprenyats, però també un bon nombre de ciutadans conscients que, quan tot hagi acabat, el mercat i els seus voltants podran ser protagonistes

---

†

Preguem a Déu
ROSA FARR
Que morí cristianame
de 2008 a l'eda
E.P.
Els seus afligits, fi
i família tota, us pi
en les vostre

---

†

XV Anive
FÈLIX CARDE
Va morir el 13 d
E.P.
Tu esposa nunc

NATALICI

El passat dissabte, dia 5 d'ab
les aigües baptismals, en l
d'Olivella, els nens Òscar Nate
i Hernández, fills, respectiv
Manuel Nates i Gemma Mi
Begoña Hernández. Els seus
l'Òscar: Josep Ramon Nates i
Xavier: Javier Hernández i Sè
Mossèn Vicens va administrar
nadons, en una cerimònia em
evangèlica. En tornar d'Olivel
Santuari del la Mare de Deu de
Presentació dels nadons a la Ve
famílies van celebrar l'esdeve
el restaurant La Masia, amb e
la joia que els sadolla el cor. I

INSTITUT D'ESTUDIS P

Avui, dissabte, dia 12 d'a
Penedès,a les 6 de la tarc
l'Escorxador, hi haurà una tr
Filatèlia amb els Centres d'Es
Penedès, per preparar l'exposi
Penedès al segle XX, per le
Penedesencs, dedicades al p
Demà, diumenge. dia 13, 135
Penedès i el seu entorn. Vila-
a les 10 del matí, a la rambla c
poble a mà esquerra. Acte segu
Farga, propietat de Xavier Azc
visitar el castell propietat d'En
En acabar agafarem els cotx
celler, deixarem ls cotxes i
Columbari romà, a 5 minuts a
tarem el celler.

EXPOSICIÓ ANTOLÒGI

El nostre bon amic el dibuix
de fa anys il.lustre veí de la no
d'aquest abril, exposa a Figue
centre cívic Creu de la Mà, un
primera, de la seva obra, pa
Social Caixa de Sabadell. L'e
guir, com diu el setmanari "